

«Είμαι ο Σάι Μπάμπα. Ήρθε η ώρα ν' αφήσω το σπίτι και το σχολείο και ν' αφιερωθώ στην Αποστολή Μου.»

13

Η Αναγγελία

Γυρίσαμε με λεωφορείο από το Χάμπι στην Ουραβακόντα. Την άλλη μέρα έπρεπε να πάω στο σχολείο. Η καρφίτσα που Μου χάρισε ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Μπέλλαρι έπεσε στον δρόμο καθώς πήγαινα στο σχολείο, κρατώντας τα βιβλία στο ένα χέρι. Δεν μπορούσα να τη βρω. Αλλά ελάχιστα επηρεάστηκα από την απώλεια της. Ωστόσο προσποιήθηκα πως έψαχνα με αγωνία να τη βρω. Κάποια παιδιά που Με ακολουθούσαν, ρώτησαν: «Ράτζου, τι ψάχνεις;» Τους είπα: «Με είδατε να φορώ χθες μια καρφίτσα. Αυτήν έχασα και ψάχνω.» Τότε άρχισαν κι αυτά να ψάχνουν για την καρφίτσα. Γέλασα και σχολίασα: «Πηγαίνετε στο σχολείο να μελετήσετε. Γιατί σκοτίζετε για μια καρφίτσα;» Απάντησαν: «Φαινόταν τόσο όμορφη όταν τη φορούσες!» Ένα από αυτά τα αγόρια έτρεξε στο σπίτι του Σέσαμα Ράτζου, για να τον ενημερώσει για την απώλεια της καρφίτσας. Εκείνη την ώρα, ο Σέσαμα Ράτζου και ο Ράμα Ράτζου συνομιλούσαν: «Οι πράξεις του Σάττα φαίνονται πολύ παράξενες. Πώς να κατανοήσουμε τη συμπεριφορά Του;»

Όταν το αγόρι ανέφερε την απώλεια της καρφίτσας και τη δική Μου αναζήτηση γι' αυτήν, έσπευσαν αμέσως κοντά Μου. Ο Ράμα Ράτζου έβαλε στοργικά το χέρι του στον ώμο Μου και ζήτησε να μάθει: «Τι ψάχνεις αγαπητέ Μου;» Απάντησα πολύ αθώα: «Ψάχνω για κάτι». Κατάλαβε πως υπήρχε ένα ενδότερο νόημα στην απάντησή Μου και Με ρώτησε: «Ράτζου, πώς γίνεται να ψάχνεις σ' αυτό τον κόσμο για κάτι χωρίς να ξέρεις τι είναι αυτό;» Τότε του απάντησα: «Η καρφίτσα που μου χαρίσατε, έπεσε

κάπου και δεν μπορώ να τη βρω». Είπε: «Εντάξει, δεν πειράζει. Θα Σου δώσω δέκα τέτοιες καρφίτσες. Έλα, πάμε στο σπίτι.» Τότε τραγούδησα το ακόλουθο τραγούδι, που έλεγε: «Ο δεσμός με τα εγκόσμια χάθηκε οριστικά, μαζί με την καρφίτσα».

*Ήτανε είκοσι του Οκτώβρη, Κυριακή.
Ο Μπάμπα επέστρεψε απ' το Χάμπι για να πάει πίσω
στο σχολείο.
Έπεσε η καρφίτσα Του καταγής και δεν μπορούσε
να βρεθεί.
Της αλλαγής η μέρα ήταν αυτή.
Η προσκόλληση στα εγκόσμια Τον εγκατέλειψε
με μιας καρφίτσας τη μορφή.
Το προσκύνημα στο Χάμπι είχε κι αυτό
τον ίδιο τον σκοπό.
Ο Μπάμπα έφυγε από το σπίτι λέγοντας πως
η Μάγια δεν μπορούσε να Τον δεσμεύει πια.*

(Ποίημα)

Για Μένα η προσκόλληση στα εγκόσμια ήταν σαν μια μικρή καρφίτσα. Κι μ' αυτό τον τρόπο με άφησε. Τα δεσμά είχαν σπάσει. Γι' αυτό τον λόγο, έφυγα από το σπίτι την ίδια μέρα. Τα εγκόσμια αντικείμενα μας ξεγελούν. Τη μέρα που βγαίνουμε από αυτή την πλάνη, την ίδια αυτή μέρα η μάγια μάς εγκαταλείπει.

Στο μεταξύ, αρκετοί άνθρωποι συγκεντρώθηκαν σ' εκείνο το μέρος, ανάμεσα στους οποίους κι ένας καθηγητής Αγγλικών που λεγόταν Βένκατα Ράμανα. Με πήγαν στο σπίτι του. Εκεί ζήτησαν να μάθουν: «Ψάχνεις για τον Θεό ή για την καρφίτσα;» Απάντησα: «Δεν χρειάζεται να ψάξω για τον Θεό, αφού είναι Πανταχού Παρών. Ούτε χρειάζεται να ψάξω για την καρφίτσα, γιατί τα πάντα είναι στο χέρι Μου.» Τότε ο Ράμα Ράτζου Με ρώτησε: «Πού είναι ο Θεός; Μπορούμε να Τον δούμε;» Νωρίτερα του είχα χαρί-

σει ένα δακτυλίδι. Εξαφανίστηκε από το δάκτυλό του και ήρθε στο χέρι Μου. Έμεινε εμβρόντητος. Με ρώτησε: «Πώς έγινε αυτό;» Του απάντησα: «Μπορώ να κάνω τα πάντα. Όλα είναι στο χέρι Μου.» Βλέποντας όλα αυτά, ο Σέσαμα Ράτζου έμεινε έκπληκτος και αποσβολωμένος. Παραιτήθηκε από την αίσθηση ότι ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός αυτού του σώματος. Κλαίγοντας από χαρά, ρώτησε: «Αγαπημένε μου, είσαι Παντογνώστης. Τα πάντα είναι στο χέρι Σου! Τότε τι ψάχνεις;» Τότε κι Εγώ δεν απευθύνθηκα προς αυτόν σαν «αδελφό». Του είπα πως δεν ήμουν πλέον δεμένος με εγκόσμιες σχέσεις. Έπιασα το χέρι του Ράμα Ράτζου και ρώτησα: «Τι είναι αυτό;» Εκείνος απάντησε: «Είναι το χέρι μου». Μετά έβγαλα το στυλό από την τσέπη του και τον ρώτησα: «Ποιανού είναι αυτό το στυλό;» Είπε: «Είναι δικό μου». «Λες “αυτό είναι το χέρι μου, το στυλό μου, το σώμα μου, ο νους μου, οι αισθήσεις μου” κλπ. Η λέξη “δικό μου” δηλώνει πως εσύ είσαι διαφορετικός απ’ όλα αυτά. Ποιος είσαι, λοιπόν;» τον ρώτησα. Τότε όλοι άρχισαν να σκέφτονται: «Ναι, αυτό που λέει ο Ράτζου είναι σωστό. Λέμε πως αυτό είναι δικό μου κι εκείνο είναι δικό μου, αλλά δεν ξέρουμε ποιοι είμαστε εμείς οι ίδιοι.» Όλοι έμειναν σιωπηλοί. Συμφώνησαν πως δεν γνώριζαν την πραγματική τους ταυτότητα. Τους είπα ότι είχα ενσαρκωθεί μόνο και μόνο για να βοηθήσω τους ανθρώπους να κατανοήσουν την πραγματική τους ταυτότητα.

Είναι το μάτι που βλέπει και ο νους που σκέφτεται. Το μάτι μπορεί να δει αυτό το μαντήλι. Αλλά για να το αναγνωρίσει ως μαντήλι, πρέπει να υπάρχει μια βάση. Δεν είναι έτσι; Λέτε ότι αυτό είναι ένα μαντήλι. Πώς φτάσατε να το γνωρίζετε αυτό; Λέτε ότι ο νους είναι η βάση για όλα αυτά. Τι είναι νους; Σε ποιον ανήκει; Δεν ξέρετε. Νομίζετε πως γνωρίζετε αυτό το οποίο, στην πραγματικότητα, δεν σας είναι γνωστό. Αυτό το άγνωστο πράγμα είναι ο αληθινός σας εαυτός. Προσπαθήστε να το κατανοήσετε αυτό.

Από εκείνη την ημέρα και μετά, πολλοί αναζητητές της αλήθειας άρχισαν να Με επισκέπτονται. Συζητούσαν μεταξύ τους: «Αυτό που λέει ο Ράτζου είναι αλήθεια. Αλλά πώς να συνειδητοποιήσουμε τον πραγματικό μας εαυτό;» Οι άνθρωποι παραθέτουν αποσπάσματα από τα ιερά κείμενα και συζητούν για υψηλές φιλοσοφικές έννοιες, αλλά δεν γνωρίζουν την πραγματική τους σημασία. Λένε για παράδειγμα: «Αυτό είναι το δακτυλίδι μου, το σώμα μου, το μαντήλι μου, κ.λπ., αλλά δεν αντιλαμβάνονται ποιο είναι αυτό το “εγώ” και το “μου” στα οποία αναφέρονται. Πρέπει κανείς να προσπαθήσει να συνειδητοποιήσει αυτή την αλήθεια.» Έτσι άρχισα να εξηγώ περισσότερο αυτές τις έννοιες: «Υπάρχουν δύο σημαντικά στοιχεία που πρέπει κανείς να λάβει υπόψη: Το ένα είναι το Ορώμενο⁵⁸ και το άλλο είναι ο Ορών⁵⁹. Η ρήση λέει ότι «όλα αυτά που είναι ορατά, είναι προορισμένα να χαθούν»⁶⁰. Έτσι, ό,τι βλέπετε είναι μόνο ψευδαίσθηση. Είστε ο Ορών, αυτή είναι η πραγματική σας ταυτότητα.»

Ο καθηγητής των Αγγλικών Ράμανα ήταν μια ευγενική ψυχή. Το σπίτι του βρισκόταν στον δρόμο για το σχολείο Μου. Συνήθιζε να κάθεται στην μπροστινή βεράντα του σπιτιού του και να Με περιμένει με ανυπομονησία. Μόλις Με έβλεπε, φώναζε: «Ράτζου!» Μ' έπαιρνε στο σπίτι του και Με κερνούσε καφέ ή κολατσιό. Αλλά Εγώ δεν ενδιαφερόμουν για τέτοια εγκόσμια πράγματα. Αρχικά τον προσφωνούσα «Κύριε». Αλλά από εκείνη την ημέρα και μετά άρχισα να τον φωνάζω «Ράμανα». Του είπα: «Δεν είσαι δάσκαλός Μου. Ούτε Εγώ είμαι μαθητής σου. Η σχέση δασκάλου-μαθητή είναι εγκόσμια. Όλα αυτά που μπορούν να δουν τα μάτια και ν' ακούσουν τ' αυτιά, είναι εγκόσμια· είναι φθαρτά. Πρέπει κανείς να τα υπερβεί και

⁵⁸ Ντρίγια.

⁵⁹ Ντράστα.

⁶⁰ Γιαντ ντρίγιαμ ταννασιγιάμ (*Yad drisyam thannasyam*): καθετί που είναι ορατό, είναι προορισμένο να χαθεί.

να ψάξει για την υπερβατική πραγματικότητα.» Από τότε και στο εξής δίδασκα αυτές τις ανώτερες έννοιες.

Κάποια μέρα, λοιπόν, ο Ράμανα κάλεσε τον Σέσαμα Ράτζου και του είπε: «Σέσαμα Ράτζου, μην προβληματίζεσαι πολύ προσπαθώντας να κατανοήσεις τη συμπεριφορά του Σάτσα. Αυτό το αγόρι ερευνά τα μυστήρια της ζωής όλο και πιο βαθιά. Είναι αδύνατον για οποιονδήποτε να κατανοήσει την αληθινή Του φύση. Ας περιμένουμε λίγο καιρό και βλέπουμε.» Λέγοντας αυτά, Με πήρε στο σπίτι του και με μεγάλη αγάπη, Μου πρόσφερε κολατσιό, καφέ, φαγητά κ.ά. Ο καημένος ο άνθρωπος! Δεν καταλάβαινε πως δεν ενδιαφερόμουν για τέτοια πράγματα. Δεν άγγιζα τίποτε απ' όλα αυτά. Κατά την άποψή Μου, ήταν όλα εγκόσμια πράγματα, τα οποία αλλάζουν συνεχώς. Δεν ήταν μόνιμα. «Μεταχειρίζεστε ανύπαρκτα αντικείμενα σαν πραγματικά και αγωνίζεστε για την απόκτησή τους. Αυτό είναι το μεγαλύτερο λάθος που κάνετε.» Με αυτό τον τρόπο, τους δίδασκα τις υψηλότερες φιλοσοφικές έννοιες. Μέχρι τότε, ο Ράμανα Με φώναζε «Ράτζου». Από εκείνη την ημέρα και μετά άρχισε να Με προσφωνεί *Γκούρουτζι* (Δάσκαλο). Αγγίζοντας τα πόδια Μου, Μου είπε: «*Γκούρουτζι!* Σε παρακαλώ έλα στο σπίτι μου». Όσοι υπήρξαν μάρτυρες αυτής της σκηνής, έμειναν έκπληκτοι βλέποντας αυτό τον ηλικιωμένο κύριο, που ήταν ο ίδιος δάσκαλος, να αγγίζει ευλαβικά τα πόδια αυτού του νεαρού αγοριού, που ήταν μαθητής του. Τότε ο Ράμανα δήλωσε μπροστά σε όλους: «Θα έρθει η μέρα, που όχι μόνον εγώ, αλλά όλος ο κόσμος θα πέσει στα πόδια Του».

Είπα στους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί εκεί ότι ήρθε η ώρα ν' αφήσω το σπίτι και το σχολείο και ν' αρχίσω την αποστολή Μου, προκειμένου ν' ανακουφίσω τα δεινά των πιστών Μου. Τότε πέταξα από τα χέρια Μου τα βιβλία και ανήγγεila τα εξής:

*Γνωρίστε ότι στην πραγματικότητα είμαι ο Σάι.
Απαλλαγείτε από τις εγκόσμιες σχέσεις σας,*

*εγκαταλείψτε τις προσπάθειές σας
να Με περιορίσετε.
Οι εγκόσμιες προσκολλήσεις δεν μπορούν
να Με δεσμεύσουν πια.
Κανένας δεν μπορεί να Με κρατήσει,
όσο σπουδαίος κι αν είναι.*

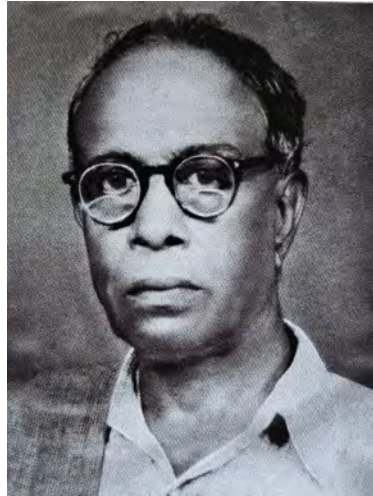
(Ποίημα)

Ο Σέσαμα Ράτζου έγραφε κι εκείνος ποιήματα. Δεν ήταν στο σπίτι, όταν συνέβη αυτό το γεγονός. Έμαθε γι' αυτό αργότερα από τη σύζυγό του και σχολίασε: «Κάποιος του έδωσε ν' απαγγείλει αυτό το ποίημα· αλλιώς, πώς θα μπορούσε αυτό το αγόρι να συνθέσει ένα τόσο όμορφο ποίημα;»

Στο γειτονικό σπίτι υπήρχε ένας αστρολόγος, ο οποίος ονομαζόταν Ράμα Ναράγιενα Σάστρι. Ο Σέσαμα Ράτζου του ανέφερε όλη την ομιλία Μου πάνω στις φιλοσοφικές αλήθειες. Έκλαψε από χαρά ακούγοντας τα λόγια Μου. Τα δάκρυά του έπεσαν πάνω στα πόδια Μου. Από εκείνη την ημέρα και μετά, όλοι στην Ουραβακόντα άρχισαν να Με φωνάζουν «Σάττα Σάι Μπάμπα». Αυτό το όνομα, ωστόσο, δεν ήταν νέο. Στην πραγματικότητα ήταν παλιό. Το όνομα που δόθηκε σ' αυτό το σώμα ήταν Σάττα. Τα οράματα που έδινε στους ανθρώπους, ήταν οράματα του Σάι Μπάμπα. Γι' αυτό τον λόγο, συνέδεσαν αυτά τα δύο ονόματα κι άρχισαν να Με φωνάζουν «Σάττα Σάι Μπάμπα». Τότε αποκάλυψα στους ανθρώπους που συγκεντρώθηκαν γύρω Μου: «Έχω έρθει για να διαδώσω την Αλήθεια». Έμειναν άναυδοι ακούγοντας την αποκάλυψή Μου. Γι' άλλη μια φορά υπογράμμισα αυτό το γεγονός, λέγοντας: «Αυτό το όνομα δεν το έδωσα Εγώ στον Εαυτό Μου. Στην πραγματικότητα, είστε εσείς που Μου δώσατε αυτό το όνομα. Εγώ δεν έχω κανένα όνομα.» Λέγοντας αυτά, σηκώθηκα κι άρχισα να απομακρύνομαι. Στο μεταξύ, όλοι εκείνοι που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, συμπεριλαμβανομένου του Ράμανα και του Σάστρι, προσπάθησαν να Μ' εμποδίσουν

να φύγω. Τότε τους συμβούλεψα: «Μην προσπαθείτε να Με σταματήσετε. Αυτό που περιμένω από σας δεν είναι οι εξωτερικές αλλαγές. Περιμένω τις εσωτερικές αλλαγές σας. Έχω έρθει για να σας κάνω να συνειδητοποιήσετε την έμφυτη αληθινή σας φύση. Δεν είμαι αυτό το σώμα. Γι' αυτό τον λόγο, κανείς δεν μπορεί να Με εμποδίσει. Προσπαθήστε να κάνετε αυτά που σας λέω. Τότε μόνο θα κατανοήσετε την αληθινή σας φύση.»

Υπήρχε ένας μεγάλος βράχος στον περίβολο του σπιτιού του Αντζανέγιουλου. Ο Αντζανέγιουλου ήταν Επιθεωρητής της Εφορίας στην Ουραβακόντα. Ήταν πολύ μεγάλος πιστός. Πήγα και κάθισα στον βράχο. Όταν ήταν στην παρουσία του Σουάμι, ο Αντζανέγιουλου διέκρινε την πνευματική αύρα και βίωνε μια ανεξήγητη χαρά. Το σπίτι του βρισκόταν στον ίδιο δρόμο με το σχολείο στο οποίο φοιτούσα τότε. Αυτός και η σύζυγός του Με περίμεναν ανυπόμονα στην είσοδο του σπιτιού τους με καφέ και κολατσιό, καθώς πήγαινα στο σχολείο. Αν τύχαινε να βρίσκονται τα παιδιά τους εκεί την ώρα εκείνη, τα έστελναν μέσα στο σπίτι για να μη βρεθεί το ζευγάρι σε δύσκολη θέση μπροστά τους. Μόλις έφτανα στην πόρτα τους, Με προσκυνούσαν αγγίζοντας τα πόδια Μου. Τους έλεγα: «Είστε μεγαλύτεροι από Εμένα. Δεν πρέπει να κάνετε τέτοια πράγματα.» Αλλά αυτοί απαντούσαν: «Ράτζου, είναι αλήθεια πως είμαστε μεγαλύτεροι όσον αφορά το σώμα. Αλλά είμαστε πολύ ασήμαντοι σε γνώση και σοφία. Αληθινά, είσαι ο Σρι Κρίσνα.» Φοβό-

Ο Αντζανέγιουλου

Ο Αντζανέγιουλου ήταν Επιθεωρητής της Εφορίας στην Ουραβακόντα. Ήταν πολύ μεγάλος πιστός. Πήγα και κάθισα στον βράχο. Όταν ήταν στην παρουσία του Σουάμι, ο Αντζανέγιουλου διέκρινε την πνευματική αύρα και βίωνε μια ανεξήγητη χαρά. Το σπίτι του βρισκόταν στον ίδιο δρόμο με το σχολείο στο οποίο φοιτούσα τότε. Αυτός και η σύζυγός του Με περίμεναν ανυπόμονα στην είσοδο του σπιτιού τους με καφέ και κολατσιό, καθώς πήγαινα στο σχολείο. Αν τύχαινε να βρίσκονται τα παιδιά τους εκεί την ώρα εκείνη, τα έστελναν μέσα στο σπίτι για να μη βρεθεί το ζευγάρι σε δύσκολη θέση μπροστά τους. Μόλις έφτανα στην πόρτα τους, Με προσκυνούσαν αγγίζοντας τα πόδια Μου. Τους έλεγα: «Είστε μεγαλύτεροι από Εμένα. Δεν πρέπει να κάνετε τέτοια πράγματα.» Αλλά αυτοί απαντούσαν: «Ράτζου, είναι αλήθεια πως είμαστε μεγαλύτεροι όσον αφορά το σώμα. Αλλά είμαστε πολύ ασήμαντοι σε γνώση και σοφία. Αληθινά, είσαι ο Σρι Κρίσνα.» Φοβό-

ντουσαν μήπως οι άλλοι τους κοροϊδέψουν, αν Με εξυμνούσαν με αυτό τον τρόπο δημόσια. Γι' αυτό τον λόγο, εκφράζονταν έτσι μόνο κατ' ιδίαν.

Πήγα και κάθισα στον βράχο που βρισκόταν στον κήπο που περιέβαλε το σπίτι του Αντζανέγιουλου. Ένωσε πολύ ευτυχισμένος και είπε: «Α, ο Ράτζου ήρθε!» Πήγε στο σπίτι του και είπε στη σύζυγό του να ετοιμάσει μια ποικιλία εδεσμάτων. Εγώ όμως δεν άγγιξα κανένα από αυτά. Δίδαξα όσους είχαν συγκεντρωθεί εκεί να τραγουδούν το *μπάτζαν*:

*Μάνασα Μπάτζαρε Γκούρου Τσερενάμ
Ντούσταρα Μπάβα Σάγκαρα Τερενάμ*

*(Ω νου, λάτρεψε τα πόδια του Δασκάλου,
γιατί είναι πολύ δύσκολο να διασχίσεις
τον ταραγμένο ωκεανό της εγκόσμιας ζωής.)*

Όλοι είχαν μείνει έκπληκτοι. «Πώς συνέβη τέτοια απίστευτη αλλαγή σ' αυτό το νεαρό αγόρι!» Ο Σέσαμα Ράτζου τότε Με πλησίασε και Μου είπε: «Σάτσα, έλα, πάμε στο σπίτι». Απάντησα: «Δεν έρχομαι». Δεν ήταν του χαρακτήρα Μου να παρακούω τις εντολές των μεγαλύτερων. Έτσι, ο Σέσαμα Ράτζου έμεινε έκπληκτος που για πρώτη φορά του αντιμιλούσα. Αναρωτήθηκε: «Πώς πήρε ο Σάτσα τέτοιο θάρρος;» Ενώ τον κοιτούσα ευγενικά, χαμογελώντας, με ήρεμο και γαλήνιο πρόσωπο, είδε μια μεγάλη λάμψη γύρω από το πρόσωπό Μου. Όση ώρα επιστρέψαμε από το σχολείο, ο Σέσαμα Ράτζου έβαλε τα δυνατά του να Με πάρει στο σπίτι. Αλλά του είπα με ειλικρίνεια πως δεν θα πήγαινα. Ο Αντζανέγιουλου, τότε, προσπάθησε να πείσει τον Σέσαμα Ράτζου, λέγοντας: «Αγαπητέ μου κύριε, μην Τον στεναχωρείς. Αφησέ Τον να μείνει εδώ. Μετά από λίγο καιρό, όταν έρθει στα σύγκαλά Του, εγώ ο ίδιος θα Τον φέρω στο σπίτι.»

Στο μεταξύ διάφοροι τύποι ανθρώπων συγκεντρώθηκαν εκεί και άρχισαν να Με ρωτούν: «Ποιος είσαι; Είσαι

δαίμονας ή στοιχειό;» Απαντούσα σταθερά, με αδιαμφισβήτητο τόνο: «Δεν είμαι ούτε δαίμονας ούτε στοιχειό. Μάθετε πως είμαι ο Σάι Μπάμπα.» Τότε ζήτησαν να μάθουν: «Πώς να πιστέψουμε ότι είσαι ο Σάι Μπάμπα;» Εκείνη την εποχή, κανένας δεν είχε ακούσει ποτέ το όνομα «Σάι Μπάμπα» σ' εκείνη την περιοχή. Όντως, το όνομα του Σάι Μπάμπα δεν ήταν γνωστό σε κανέναν σε όλη την περιοχή της Ανάνταπούρ.

Τότε κάποιος έφερε μερικά λουλούδια. Πήρα στο χέρι Μου εκείνα τα λουλούδια και τα έριξα στο έδαφος. Τα λουλούδια σχημάτισαν από μόνα τους το όνομα «Σάι Μπάμπα» στη γλώσσα Τέλουγκου. Ενώ καθόμουν σ' εκείνο τον βράχο στο σπίτι του Αντζανέγιουλου, ήρθε εκεί ένας φωτογράφος και Με έβγαλε φωτογραφία. Όταν εμφανίστηκε και τυπώθηκε, μια πέτρα φάνηκε μπροστά από Εμένα με τη μορφή του Σίρντι Σάι Μπάμπα. Αντίγραφα εκείνης της φωτογραφίας μοιράστηκαν σε όλους τους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί εκεί με αυτή την ευκαιρία. Ο βράχος πάνω στον οποίο κάθισα εκείνη την ημέρα υπάρχει ακόμα εκεί στην Ουραβακόντα. Ο Πρόεδρος του Οργανισμού Υπηρεσίας Σάττα Σάι της Πολιτείας Άντρα Πραντές, Αντζανέγια, έκτισε έναν όμορφο ναό και μια μεγάλη αίθουσα σ' εκείνο το μέρος. Εκείνη την εποχή, κανείς δεν γνώριζε για τον Σάι Μπάμπα. Όταν επέστρεψα από την Ουραβακόντα στο Πουτταπάρτι μετά την αναγγελία Μου, οι χωρικοί άκουσαν για πρώτη φορά το όνομα «Σάι Μπάμπα». Τότε σκέφτηκαν πως είχα υιοθετήσει ένα Μουσουλμανικό όνομα. Αλλά ο Σάι Μπάμπα είναι πάνω από τις θρησκείες και τις κάστες. Όπου κι αν κοιτάξεις, εκεί θα Τον βρεις.

Οι Βαϊσναβίτες λένε πως ο Βίσνου είναι μεγάλος.

Οι Σαϊβίτες λένε πως ο Σίβα είναι μεγάλος.

Οι Γκαναπάτγιας λένε πως ο Γκαναπάτι είναι μεγάλος.

Οι λόγιοι λένε πως η θεά της σοφίας Σαράσβατι

είναι μεγάλη.

Οι Μουσουλμάνοι λένε πως ο Αλλάχ είναι μεγάλος.

Οι πιστοί Μου λένε πως ο Σάτνα Σάι είναι μεγάλος.

Και κάποιοι άλλοι λένε πως όλες οι μορφές είναι ένα.

*Εσείς όμως πρέπει την αλήθεια να κηρύσσετε, πως
όλες οι Θρησκείες είναι ένα.*

Και πως ο Θεός⁶¹ είναι Ένας και Μοναδικός.

Τι παραπάνω να σας εξηγήσω και να πω;

Ω, ευγενείς άνθρωποι, που συγκεντρωθήκατε εδώ!

(Ποίημα)

Ο Θεός δεν έχει ένα συγκεκριμένο όνομα ή μορφή. Όποια μορφή σκέφτεστε, αυτή τη μορφή προσλαμβάνει. Μήπως ο Ράμα και ο Κρίσνα ενσαρκώθηκαν με κάποιο συγκεκριμένο όνομα; Όχι. Αφού ενσαρκώθηκαν και μετά, οι άνθρωποι τους έδωσαν ονόματα. Θα έχετε ακούσει να αναφέρονται στον Κρίσνα ως «Αυτός που γοητεύει»⁶². Πράγματι, ο Κρίσνα ήταν η ενσάρκωση της Αγάπης και της Ευδαιμονίας.

Ποιος μπορεί να δώσει ένα όνομα στον Θεϊκό Εαυτό-Άτμα, που είναι η ενσάρκωση της θεϊκής ευδαιμονίας, η απόλυτη μη-δυναδική γνώση, πέρα από τα ζεύγη των αντιθέτων, που διαπερνά τα πάντα και είναι απέραντος όπως ο ουρανός; Σ' Αυτόν που είναι το "Εκείνο" της μεγάλης βεδικής ρήσης «Εκείνο είσαι Εσύ»⁶³, ο Ένας και Μοναδικός, Αιώνιος, Αγνός, Αμετάβλητος, Παρατηρητής όλων των διεργασιών του νου, πέρα από κάθε νοητική κατάσταση, πέρα ακόμη και από τις τρεις ιδιότητες της φύσης: *σάτβα, ράτζας και τάμας*;

«Ο Εαυτός-Άτμα είναι έμφυτος σε κάθε άτομο, σε κάθε ζωντανή ύπαρξη. Έχω έρθει σ' αυτό τον κόσμο μόνο και μόνο για να κάνω τους ανθρώπους να συνειδητοποιήσουν

⁶¹ Μπράμαν ή Μπράμα: Ο Θεός.

⁶² Καρσατήτι Κρίσνα.

⁶³ Τατ Τβαμ Ασί

αυτή την αλήθεια.» Αυτό εξήγησα σε όσους είχαν συγκεντρωθεί γύρω Μου. Τότε ο Σέσαμα Ράτζου Με ρώτησε: «Ποιος είσαι;» Απάντησα: «Με φωνάζεις “Σάττα”. Άρα, είμαι ο Σάττα. Αν Με φωνάζεις “αδελφέ”, είμαι ο αδελφός. Με οποιοδήποτε όνομα κι αν Με καλέσει κάποιος, αυτή τη μορφή θα προσλάβω. Αληθινά, δεν έχω καμιά εγκόσμια σχέση με κανέναν. Απαντώ σε οποιοδήποτε όνομα κι αν Με καλέσετε. Όλα αυτά τα ονόματα με τα οποία Με καλείτε, Μου έχουν δοθεί από τους άλλους· δεν είναι τα πραγματικά ονόματα με τα οποία ήρθα σ’ αυτό τον κόσμο. Έχω έρθει μόνο και μόνο για να σας κάνω να συνειδητοποιήσετε αυτή την αλήθεια.»

Ο Σέσαμα Ράτζου ήταν τελείως μπερδεμένος και έμεινε εμβρόντητος με την απάντησή Μου. Δεν ήξερε τι να κάνει κάτω από αυτές τις συνθήκες. Σκέφτηκε να στείλει ένα τηλεγράφημα στους γονείς, ζητώντας τους να έρθουν αμέσως. Αλλά εκείνη την εποχή χρειαζόταν μεγάλο χρονικό διάστημα για να φτάσει ένα τηλεγράφημα από την Ουραβακόντα στο Πουτταπάρτι. Γι’ αυτό τον λόγο, έστειλε ένα μήνυμα μ’ έναν από τους μαθητές του, ζητώντας από τον Πέντα Βένκαμα Ράτζου και την Ισβαράμπα να έρθουν αμέσως στην Ουραβακόντα. Ήρθαν εσπευσμένα και οι δύο. Ο Σέσαμα Ράτζου τους έφερε στο μέρος που καθόμουν. Η Ισβαράμπα έκλαιγε απαρηγόρητα και Με παρακαλούσε: «Έλα, γιε μου, άφησέ μας να Σε πάμε στο σπίτι του αδελφού σου». Απάντησα: «Δεν πάω πουθενά. Αν το επιθυμείτε, θα σας συνοδεύσω στο Πουτταπάρτι. Θα δώσω χαρά σε όλους τους χωρικούς εκεί και μετά θα πάω σε όποιο μέρος θελήσω.»

Στο μεταξύ, αφού δεν πήγα εκείνη τη μέρα στο σχολείο, έγινε μεγάλη αναστάτωση και ρωτούσαν: «Πού είναι ο Ράτζου; Πού είναι ο Ράτζου;» Κανένα από τα αγόρια δεν πήγε στη συγκέντρωση για προσευχή. Όλοι έσπευσαν στο σπίτι του Αντζανέγιουλου.

Εγώ, όμως, δεν κοίταζα κανέναν. Καθόμουν μόνο στον βράχο, κοιτάζοντας προς κάποιο σημείο. Παρατηρώντας Με, τα παιδιά άρχισαν να σκέφτονται διάφορα, όπως: «Έχει συμβεί κάποια μεγάλη αλλαγή στον Ράτζου. Φαίνεται πως είναι νοητικά διαταραγμένος. Ίσως κάτι συνέβη στο σπίτι αφότου επέστρεψε από το Χάμπι.» Συμβούλεψα τότε τα παιδιά, επειδή εγώ θα έλειπα από το σχολείο, να αρχίσει κάποιο από αυτά την προσευχή.

Η 20^η Οκτωβρίου ήταν η μέρα κατά την οποία συνέβη μια ολοκληρωτική αλλαγή στην πόλη της Ουραβακόντα. Ταυτόχρονα, έγινε μεγάλη αλλαγή και στη μαθητική κοινότητα. Η αγάπη και η στοργή τους αυξήθηκε πέρα από κάθε περιγραφή. Θα σας διηγηθώ ένα μικρό περιστατικό για να καταλάβετε το κλίμα που επικρατούσε. Κάθε μέρα στην πρωινή συγκέντρωση των μαθητών έψαλλα μια προσευχή. Στον Διευθυντή μας άρεσε πολύ ο τρόπος που την έψαλα και Μου έλεγε: «Ράτζου, αν και είσαι πολύ νέος, η προσευχή σου ξεσηκώνει τις ψυχές μας». Η προσευχή που έψαλλα ήταν η εξής:

*Κάθε στιγμή, το εγερτήριο σάλπισμά Σου αντηχεί.
Καθώς τα μεγαλόψυχα λόγια Σου ακούν,
Ινδουιστές, Βουδιστές, Ζαϊνιστές, Πάρσοι, Χριστιανοί
και Μουσουλμάνοι,
τον θρόνο Σου επισκέπτονται από Ανατολή και Δύση,
πλέκοντας της Αγάπης το στεφάνι.
Χαίρε Εσύ, που όλη την ανθρωπότητα ενώνεις!
Χαίρε Εσύ, που εξουσιάζεις τη μοίρα της Μπάρατ!
Χαίρε! Ω, Χαίρε!*

Με αυτό τον τρόπο δίδασκα την ενότητα όλων των θρησκειών του κόσμου ήδη από εκείνη την εποχή. Στο σχολείο κάθε πρωί ψάλλαμε την προσευχή με χαρά και με ένα στόμα όλοι, συμπεριλαμβανομένων και των δασκάλων. Αφού έφυγα από το σχολείο εκείνη τη μέρα, ζήτησαν από ένα αγόρι που ήταν Μουσουλμάνος και το έλεγαν Αμπντούλ Γκαφούρ, ν' ανέβει στην εξέδρα και να ψάλει

την προσευχή. Είχε μελωδική φωνή και μπορούσε να ψάλει όμορφα. Ανέβηκε στην εξέδρα, αλλά δεν μπορούσε να ψάλει γιατί ήταν πολύ συγκινημένος καθώς σκεφτόταν ότι θα Με αποχωριζόταν. Έκλαιγε ανεξέλεγκτα. Οι μαθητές και οι καθηγητές έκλαιγαν επίσης, μη μπορώντας ν' αντέξουν τον αποχωρισμό Μου. Μετά από λίγο, ο Διευθυντής κ. Λακσμιπάτι, μπόρεσε ν' ανακτήσει τη ψυχραιμία του και να ανακοινώσει μπροστά στους συγκεντρωμένους: «Τέλος η προσευχή για σήμερα. Ελάτε, ας φύγουμε σιωπηλά. Μη μπορώντας ν' αντέξουμε τον αποχωρισμό μας από τον Ράτζου, σήμερα έγινε προσευχή το ίδιο μας το κλάμα.» Έτσι τελείωσε η προσευχή μέσα σε μεγάλο πόνο για όλους και ανήγγειλαν αργία για το σχολείο.

Αντί να πάνε στα σπίτια τους, όλοι οι καθηγητές και οι μαθητές συγκεντρώθηκαν γύρω από το σπίτι που έμενα. Μερικοί μαθητές ήρθαν σ' Εμένα και άρχισαν να Μου υπενθυμίζουν τη σχέση τους μαζί Μου, λέγοντας: «Ράτζου, με θυμάσαι; Καθόμουν πίσω από το θρανίο Σου.» Αλλά Εγώ ούτε καν κοίταζα τα πρόσωπά τους. Απογοητεύτηκαν πάρα πολύ, έκλαψαν απαρηγόρητα κι έφυγαν για τα σπίτια τους. Ήταν πράγματι μια θλιβερή σκηνή. Αλλά σκόπιμα ενήργησα με αυτό τον τρόπο, θέλοντας να προκαλέσω μέσα τους μια αλλαγή. Από τότε οι μαθητές ακολουθούσαν συνεχώς τον Σουάμι.

Οι μαθητές εκείνης της εποχής ήταν πολύ αγνοί στην καρδιά και αθώοι. Ποτέ δεν επέτρεπαν στον εαυτό τους να ενδώσει σε κανενός είδους κριτική, σε αυθάδεις ερωτήσεις ή κακές σκέψεις. Αντιθέτως, οι μαθητές της σημερινής εποχής γίνονται όλο και περισσότερο ευφυείς, ενώ οι ευγενικές ιδιότητές τους ελαττώνονται μέρα με τη μέρα. Εκείνο τον καιρό, ήταν λιγότερο ευφυείς, αλλά πιο ενάρετοι. Όταν τελικά ξεκίνησα να γυρίσω στο Πουτταπάρτι, όλα τα αγόρια επέμειναν να Με συνοδεύσουν. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν λεωφορεία που να εκτελούν δρομολόγια ακόμα και για το Μπουκκαπάτναμ. Πήγαιναν

μόνο μέχρι την Πενουκόντα. Από εκεί έπρεπε να φτάσει κανείς στο Πουτταπάρτι με άμαξα. Αυτή ήταν η κατάσταση των μεταφορών. Τα αγόρια δεν ήταν διατεθειμένα να ακούσουν κανέναν. Επέμεναν: «Θα πάμε κι εμείς με τον Ράτζου». Πώς μπορούσε ένα τόσο μικρό χωριό σαν το Πουτταπάρτι να φιλοξενήσει τόσους πολλούς ανθρώπους; Γι' αυτό ζήτησα από τον Διευθυντή να πείσει αυτά τα αγόρια να μην έρθουν στο Πουτταπάρτι. Επιβιβάστηκα στο λεωφορείο. Ο Διευθυντής έκλαιγε κι αυτός την ώρα της αναχώρησής Μου. Όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί αισθάνονταν πολύ λυπημένοι που έφευγα. Δεν είναι του χαρακτήρα Μου να παρασύρομαι από τέτοιου είδους συναισθήματα. Δεν θα μπορούσα να το κάνω.

Ενώ έφευγα από την Ουραβακόντα, δύο αγόρια που κάθονταν στο ίδιο θρανίο μ' Εμένα στο σχολείο, έτρεξαν πίσω Μου, φωνάζοντας: «Ράτζου! Ράτζου!» Από εκείνη τη μέρα άλλαξε και η μορφή Μου. Άλλαξαν και τα λόγια Μου. Τους ρώτησα: «Ποια είναι η σχέση μεταξύ μας; Από πού ήρθατε; Ποιοι είστε Εσείς; Ποιος Είμαι Εγώ;» Όταν ο Ραμές και ο Σουρές παρατήρησαν την παράξενη συμπεριφορά Μου, ταράχτηκαν. Νιώθοντας μεγάλη ψυχική οδύνη, Με φώναζαν με όλη τους την καρδιά: «Ράτζου! Ράτζου! Ράτζου!» Το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Μην μπορώντας ν' αντέξει τον χωρισμό, ο Ραμές έτρεξε σ' ένα κοντινό πηγάδι και αυτοκτόνησε πέφτοντας μέσα. Είπε στον εαυτό του: «Δεν θέλω να ζήσω χωρίς τον Ράτζου».

Το δεύτερο αγόρι τρελάθηκε, μουρμουρίζοντας διαρκώς «Ράτζου! Ράτζου! Ράτζου!» Μιλούσε συνεχώς στον εαυτό του: «Ράτζου, γιατί μας εγκατέλειψες; Γιατί μας εγκατέλειψες;» Δεν έπαιρνε τροφή και νερό και διαρκώς φώναζε το όνομά Μου για μέρες, ως το τέλος. Αυτή η μορφή της παραφροσύνης δεν ήταν τίποτε άλλο από πνευματική λαχτάρα. Αυτό το αγόρι, ο Σουρές, μεταφέρθηκε στην Μπάνγκαλορ και μπήκε σε ψυχιατρείο. Ο πατέρας του Με πλησίασε και Με ικέτευσε: «Σουάμι! Καθόταν

στην τάξη πλάι Σου, στο ίδιο θρανίο, στο Γυμνάσιο της Ουραβακόντα. Είναι ο μοναχογιός μου. Σε παρακαλώ, έλα έστω για μια φορά να τον δεις.» Του είπα: «Εκείνος ο Σουρές ήταν διαφορετικός. Αυτός ο Σουρές είναι κάποιος άλλος. Η επίσκεψή Μου δεν θα εξυπηρετήσει κανέναν σκοπό.» Αλλά ο πατέρας του αγοριού επέμενε. Έτσι, έπρεπε να πάω στην Μπάνγκαλορ και να δω το αγόρι στο ψυχιατρείο. Συνεχώς κραύγαζε: «Ράτζου! Ράτζου!» Δεν κοίταζε κανέναν. Τον φώναξα με το όνομά του και του είπα: «Σουρές! Είμαι ο Ράτζου, ήρθα να σε δω.» Σήκωσε το κεφάλι του αμέσως και Με κοίταξε. Ύστερα, έκλεισε τα μάτια του και πέθανε ειρηνικά. Ο Ραμές και ο Σουρές μου έλεγαν πάντα: «Ράτζου, θέλουμε να είμαστε μαζί Σου συνεχώς. Δεν μπορούμε ν' αντέξουμε τον χωρισμό μας από Εσένα ούτε για μια στιγμή.»

Αφότου τα δύο αυτά αγόρια έχασαν τη ζωή τους κάτω από αυτές τις τραγικές συνθήκες, η τάξη στην οποία βρισκόταν το θρανίο όπου καθόμασταν οι τρεις μας, κλειδώθηκε για πάντα. Το θρανίο βρίσκεται εκεί, ακόμα και τώρα. Βαφτίστηκε «Θρανίο Σρι Σάτσα Σάι Μπάμπα». Όλοι οι μαθητές στο σχολείο Με αγαπούσαν σαν την ίδια τους την αναπνοή. Κι Εγώ επίσης ανταπέδιδα την αγάπη τους με την ίδια ένταση. Μοιραζόμουν μαζί τους τα βάντας, πακόντας, κ.ά. που ετοιμάζαμε στο σπίτι μας. Πράγματι ο Ραμές και ο Σουρές έδωσαν τη ζωή τους για χάρη της αγάπης του Σουάμι. Κάποιος Με ρώτησε αργότερα: «Σουάμι! Έγραψες για λογαριασμό τους τα γραπτά κι έβαλες τα ονόματά τους στις κόλλες των απαντήσεων. Πώς το έκανες;» Απάντησα: «Ραμές είναι και το δικό Μου όνομά. Με τον ίδιο τρόπο, το όνομα Σουρές Μου ανήκει εξίσου. Όλα τα ονόματα και οι μορφές είναι δικά Μου.» Όταν απάντησα με αυτό τον τρόπο, δεν μπόρεσαν να πουν τίποτ' άλλο. Έτσι, αν συνεχίσω ν' αφηγούμαι την «Ιστορία Μου», δεν θα υπάρξει τέλος σ' αυτήν.

Αγαπητοί Σπουδαστές! Όταν ήμουν κι Εγώ μαθητής εκείνο τον καιρό, τους βοηθούσα όλους, δίνοντάς τους ευτυχία και χαρά. Ήμουν πρόσχαρος με όλους. Εφόσον είστε σπουδαστές του Πανεπιστημίου Σρι Σάττα Σάι, να μιμηθείτε το παράδειγμά Μου, να βοηθάτε όλους και να μοιράζεστε μαζί τους τη χαρά σας.

